

TIL SØLVBRUDEPARRET.

17 - 11 - 60.

Mel.: Den gamle skærsliber..

I dag hos vejmanden er der gilde,
på pæle gloende, huset står,
vi alle gerne dem glæde ville
nu livligt snakken i huset går,
ja, femogtyve år nu er gået
en tid så lang når man tænker frem,
men tænk, så på hvad de to har nået
og nu vi vil hente minder frem.

På Flensborggården for år tilbage
skam Peter virked' hver evige dag
og fodermost' ren sig har en datter,
i hende Peter fandt stor behag,
han fik en svaghed for røde hatte,
hans blodtryk steg, når han denne så,
at det var Ellys vi nu vist fatte
og hende snart han til kone få.

Ja skæbnen har sine egne veje,
vi mennesker er jo kun en brik,
bestyrerplads fik de, men vil eje
et eget hus og de dette fik,
og det blev rammen om flittig virke
om stille glæde og megen flid,
med brændestakken vor Peter lirke
den flyttes om skam med meget slid.

Tilsidst den falder med stort rabalder
og Peter må nu igen i sving,
det hænder og at en nabo kalder,
man kommer ud for så sære ting,
med blommerne kan det ikke vente,
med grene er det skam ligeså,
og Peter nu må en såks skam hente
og fjerne det der ej være må.

I Ellys køkken er alt forhekset
hun intet finde til tider kan,
men Dyddes knallert bli'r ej forvekslet,
hun kender den når hun kommer an,
i hast der nu skikkes bud til Ellen
og vand til kaffe bli'r over sat
ja nu vi ved, kører karrusellen
med "KORT og LUDO" der tages fat.

Vort ægtepar hylder mekanikken
ved Raunstrup knallerten gik i stå
den sætter ud med alvorlig hikken
en nøgle Elly nu hente må,
men skal der strammes en lille skrue
så må skam Peter til Viggo hen,
med Elly hygger sig husets frue,
de to, de er skam som "eet" min ven.

Med Sigvard Peter ta'r ud at fiske
når Leif og kattene skal ha' mad,
til Trælløse ser vi sønnen piske
hver dag, han er for sit hjem så glad,
vi hylder vejmanden her og kone
med skæmt og tale i jævne ord.
TIL LYKKE endnu engang skal tone
før vi os rejser fra festens bord.

De skal leve.